

15 JUNI 1924

No. 12

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Ik ben de Heere uw God, die u leert wat nut is, die u leidt op
den weg dien gij gaan moet.”

Jesaja 48 : 17.

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. 1)

X.

De Evangelie Verordeningen.

In het voorgaande hoofdstuk werd er gezegd dat orde de eerste wet des hemels is. Zonder orde is er geen systeem noch methode. In 't kort, zonder orde is chaos wederom gekomen.

Na de organisatie van de Kerk — en organisatie, werd er verklaard, beteekent orde — zou de God des hemels zonder twijfel eischen dat alle dingen in betrekking tot Kerk-lidmaatschap en Kerk-ritueel op een ordelijke wijze zouden geschieden. De oude regelen en verordeningen voor het volbrengen van zekere doeleinden zouden zeker hersteld worden — niet dat gehoorzaamheid aan regelen, noch de nakoming aan verordeningen alléén, zaligheid zullen bezorgen; maar de vereischte inachtneming van het voorgeschreven woord zou orde vestigen.

Er bestaat een goede en een verkeerde wijze om alle dingen te volbrengen. Het is het volgen van de goede wijze, hetwelk belooning bezorgt. Als voorbeeld: een compagnie soldaten wordt bevolen door hun kapitein de steile zijde van een heuvel te bestormen en slaags te geraken met den vijand, die zich boven op den top bevindt. Een andere zijde van den heuvel is gemakkelijker te beklimmen dan die, welke aangewezen is door den kapitein. De soldaten handelen daarom volgens hun oordeel en begeerten. Zij verspreiden en

1) Deze verhandeling, geschreven door ouderling Osborne J. P. Widtsoe, wordt in de zondagsscholen der zending behandeld.

bestormen den heuvel van alle zijden. Natuurlijk is het mogelijk dat zij allen ten laatste de kruin van den heuvel bereiken; maar zij komen in een gebroken linie en worden gemakkelijk teruggeslagen. De dag is voor hen verloren. Maar wat is de reden? Is de eene beklimming niet juist zoo goed als de andere? Zeker; als men voor zijn genoeg aan het beklimmen is. Maar als men onder organisatie werkt of handelt, kan er slechts één beklimming zijn. De soldaten, welke hun eigen wijze verkozen, bereikten de kruin van den heuvel, maar wanordelijk, gebroken en onvereinigd. Bovendien door hun eigen weg te verkiezen, misten zij het doel waarvoor de kapitein hun beval gezamenlijk de steilste zijde te bestormen. En wat nog erger was door zich te verspreiden en aan hun eigen verlangens te voldoen, brachten zij verwarring, zelfs chaos in hunne gelederen.

Het moge zijn dat de aangewezen weg ons niet als de rechte toeschijnt. Maar het is voor den Meester van de organisatie, voor Hem, die de orde gevestigd heeft, uit te geven welken weg wij in zullen slaan, zoodat orde, vrede en eensgezindheid zullen voortduren. Met Kerk-organisatie hersteld, kunnen wij verwachten alzoo de verordeningen en plechtigheden, goddelijk voorgeschreven voor de voortzetting van de organisatie, te vinden.

Ten eerste, om aan de Kerk van Christus te behooren, is het noodzakelijk om verbond met Hem te maken op de wijze, die Hij verkozen heeft. Deze wijze is de doop. Dit is de uiterlijke verordening in het verbond, van den nieuwen toestand welke bestaat tusschen den Verlosser en den verlostte. Paulus had dit in de gedachte, toen hij aan de Romeinen schreef: „Of weet gij niet, dat zooveel als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in zijnen dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkerwijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzóó ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking zijns doods, zoo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking zijner opstanding.¹⁾

En zooals hij aan de Galaten schreef: „Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus. Want zooveel als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.”²⁾ Het is dus klaar dat de doop de inwijdings- of inlijvingsverordening is in de Kerk van Christus; en verder dat deze verordening moet geschieden door onderdompeling sinds het in de gelijkenis van de begrafenis van Christus is.

Toen Johannes de Dooper, in de heerlijke verschijning aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, aan hen het Priesterschap van Aäron herstelde, verklaarde hij dat het de sleutelen hield „van den

1) Romeinen 6: 3-5.

2) Galaten 3: 26, 27.

doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden". 1) Doordat dit Priesterschap op hen bevestigd was, waren Joseph en Oliver toegerust met de autoriteit om in den naam des Vaders te doopen. Johannes de Dooper gaf hun last om elkander te doopen. Naderhand, zooals wij alreeds geleerd hebben, werd hun gelast om aan een iegelijk den doop te bedienen, welke zich met hen in de Kerk van Christus wenschte te vereenigen. Voordat de Kerk georganiseerd werd, werden er verdere bepaalde opdrachten gegeven aangaande de heilige verordening van den doop.

„En wederom, als een gebod tot de Kerk aangaande de wijze van den doop”, lezen wij in een vroegere openbaring, „al degenen welke zich voor God verootmoedigen en verlangen gedoopt te worden, die met gebroken harten en verslagene geesten voortkomen, en voor de Kerk betuigen dat zij zich waarlijk van al hunne zonden bekeerd hebben, en gewillig zijn den naam van Jezus Christus op zich te nemen, hebbende een vastberadenheid Hem tot het einde toe te dienen, en waarlijk door hunne werken bewijzen dat zij van den Geest van Christus tot de vergiffenis hunner zonden ontvangen hebben, zullen door den doop in Zijne Kerk ontvangen worden.” 2)

„De doop”, zegt de Heere verder, „moet op de navolgende wijze aan al degenen, die zich bekeeren, bediend worden: — De persoon die van God geroepen is, en autoriteit van Jezus Christus heeft om te doopen, zal in het water afdalen met den persoon, die zich tot den doop aangemeld heeft, en zal zeggen, noemende hem of haar bij den naam: — Van Jezus Christus wege gemachtigd zijnde, doop ik u in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen. Dan zal hij hem of haar in het water onderdompelen, en zullen beiden wederom uit het water opklimmen.” 3)

Na den doop ontving de nieuwe bekeerling in de dagen van ouds de gave des Heiligen Geestes. „Wat zullen wij doen”, zoo riepen de vergaderde Joden op den dag van het Pinksterfeest, „mannen, broeders?” Petrus antwoordde: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.” 4) Deze gave des Heiligen Geestes werd door de oplegging der handen bevestigd door diegenen, welke de autoriteit daarvoor bezaten. Op zekere gelegenheid, toen de apostelen te Jeruzalem hoorden dat het volk van Samaria het Evangelie aangenomen hadden, zonden zij Petrus en Johannes naar Samaria. Deze twee apostelen baden met de nieuwe bekeerlingen, dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten. „Toen leiden zij de handen op hen, en zij ontvingen den Heiligen Geest.”

1) Leer en Verbonden, Afd. 13.

2) Leer en Verbonden 20: 37.

3) Leer en Verbonden 20: 72-74.

4) Handelingen 2: 37-39.

Er was tegenwoordig een zekere Simon, een toovenaar. „En als Simon zag, dat door de oplegging van de handen der Apostelen de Heilige Geest gegeven werd, zoo bood hij hun geld aan, zeggende: „Geeft ook mij deze macht, opdat, zoo wien ik de handen opleg, hij den Heiligen Geest ontvang.“ Maar Petrus zeide tot hem: „Uw geld zij met u ten verderve, omdat gij gemeend hebt dat de gave Gods door geld verkregen wordt.”¹⁾

Het kon dan ook verwacht worden dat na den waren vorm van den doop hersteld te hebben, de Heere alzo de ware wijze van bevestiging voor de gave des Heiligen Geestes zou herstellen. Overeenkomstig verklaarde het woord van God, in de openbaring gegeven ten tijde van de organisatie-vergadering van de Kerk, dat — „Een apostel is een ouderling, en het is zijn roeping te doopen. *** En diegenen, welke in de Kerk gedoopt zijn te bevestigen, door het opleggen der handen voor den doop des vuurs en des Heiligen Geestes, overeenkomstig de Schriften.”²⁾ En wederom zegt de Heere tot Zijn ouderlingen: „En gij zult indachtig zijn de artikelen en verbonden der Kerk te onderhouden. En wie alzo geloof heeft, zult gij in Mijne Kerk bevestigen, door het opleggen der handen, en Ik zal de gave des Heiligen Geestes op hen bevestigen.”³⁾

Alzo werden de noodzakelijke verordeningen van den doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden en het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes hersteld in deze bedeeeling. De doop echter, kan alleen bediend worden aan diegenen, welke de jaren van verantwoordelijkheid bereikt hebben. Hij kan alleen bediend worden aan diegenen, welke in staat zijn te verstaan, te gelooven, te bekeeren en te belijden. Dit kunnen kleine kinderen niet doen, noch hebben zij van noode zulks te doen, want kleine kinderen zijn zonder zonde.

Eens brachten de ouders van Israël hun kinderen tot den Meester, opdat Hij ze aanraken zou. De discipelen, bezorgd over hun geliefden Meester, bestrafden de ouders; maar Hij zeide op een goddelijke wijze: „Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods. Voorwaar zeg ik u, zoo wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt gelijk een kindeken, die zal in het zelve geenszins ingaan. En Hij omving ze met Zijne armen, en de handen op hen gelegd hebbende, zeggende Hij ze.”⁴⁾

Derzulken dus, welke jong en zonder zonden waren — gelijk aan diegenen, welke in het Koninkrijk van God zijn — leidde Jezus niet in het water om te doopen. Hij omving ze in Zijne armen en zegen-

1) Handelingen 8: 14-20.

2) Leer en Verbonden 20: 38-41.

3) Leer en Verbonden 33: 14, 15.

4) Marcus 10: 13-16.

de ze. En in overeenstemming met dit voorbeeld, werden de volgende opdrachten aan den Profeet gegeven betreffende de wijze om kleine kinderen te ontvangen: „Elk lid der Kerk van Christus, dat kinderen heeft, zal hen voor de gemeente tot de ouderlingen brengen, die hunne handen op hen zullen leggen en in den naam van Christus en hen in Zijnen naam zegenen.”¹⁾

Alzoo in dezelfde veel omvattende openbaring, gegeven ten tijde van de organisatie der Kerk, gaf de Heere bepaalde aanwijzingen voor de bediening van het avondmaal. Zooals Hijzelf instelde toen Hij met Zijn discipelen aan den laatsten maaltijd vergaderde, wenschte Hij dat Zijn volk daarmede voort zou gaan. De Heere zegt in deze moderne openbaring: „Het is nuttig dat de gemeente dikwijls tezamen vergadert, om deel te nemen aan het brood en den wijn, ter gedachtenis van den Heere Jezus; en de ouderling of priester zal het bedienen; en wel op de navolgende wijze: — hij zal met de gemeente nederknielen en in plechtig gebed den Vader aanroepen, zeggende: — „O God, de Eeuwige Vader, wij vragen U in den naam van Uwen Zoon, Jezus Christus, dit brood te zegenen en te heiligen aan de zielen van al degenen, die er van nuttigen, dat zij het mogen eten ter gedachtenis van het lichaam van Uwen Zoon, en voor U getuigen, o God, de Eeuwige Vader, dat zij gewillig zijn den naam van Uwen Zoon op zich te nemen, Zijner altijd indachtig te wezen en Zijne geboden te onderhouden, welke Hij hun gegeven heeft, opdat zij altijd Zijnen Geest met zich mogen hebben. Amen.”²⁾

Daarna zou de wijn bediend worden op de navolgende wijze: „Hij zal eveneens den beker nemen en zeggen: „O God, de Eeuwige Vader, wij vragen U in den naam van Uwen Zoon, Jezus Christus, dezen wijn te zegenen en te heiligen aan de zielen van al degenen die er van drinken, dat zij het mogen doen ter gedachtenis van het bloed van Uwen Zoon, hetwelk voor hen vergoten is, dat zij voor U getuigen, o God, de Eeuwige Vader, dat zij Zijner altijd indachtig wezen, dat zij Zijnen Geest met zich mogen hebben. Amen.”³⁾

Niet alleen echter werd de wijze voor het bedienen van de verordening aldus verklaard, maar belangrijke lastgevingen, dat zij niet onwaardig van dit Heilig Avondmaal zouden nemen, werden alzoo aan de heiligen gegeven. Want zooals de apostel Paulus zeide: „Zoo dan wie onwaardiglijk dit brood eet of den drinkbeker des Heeren drinkt, die zal schuldig zijn aan het lichaam en bloed des Heeren.”⁴⁾ Bovendien gaf de Heere aanwijzingen wat gebruikt zou worden in de verordening. Op zekeren avond was de Profeet Joseph op weg om wijn voor het Avondmaal te koopen.

1) Leer en Verbonden 20: 70.

2) en 3) Leer en Verbonden 20: 75-79.

4) I Cor. 11: 27.

Plotseling ontmoette hij een hemelschen boodschapper en ontving de volgende opdracht:

„Luister naar de stem van Jezus Christus, uwen Heere, uwen God, en uwen Verlosser, wiens woord scherp en machtig is. Want zie, Ik zeg tot u, het maakt geen onderscheid wat gij zult eten, of wat gij zult drinken, wanneer gij aan het avondmaal deelneemt, indien het zoo zij, dat gij het met een eenvoudig oog tot Mijne heerlijkheid doet; u herinnerende aan den Vader Mijn lichaam, hetwelk voor u nedergelegd was, en Mijn bloed, hetwelk voor de vergiffenis uwer zonden vergoten werd: Daarom geef Ik u een gebod, dat gij geen wijn, noch sterken drank van uwe vijanden zult koopen: Daarom zult gij daarvan niets nemen, tenzij het nieuw onder uzelfen gemaakt is; ja, in dit koninkrijk Mijns Vaders, hetwelk op de aarde gebouwd zal worden.”¹⁾ Voor deze reden kan water gebruikt worden door de heiligen in de bediening van het avondmaal en het is sinds dien tijd in algemeen gebruik geweest.

Ten laatste kunnen wij een andere belangrijke verordening opmerken, die hersteld is door de bediening van Joseph Smith. In de dagen van ouds schreef de apostel Jakobus aan de heiligen: „Is iemand krank onder u, dat hij tot zich roepe de ouderlingen der gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in den naam des Heeren: en het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten, en zoo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden.”²⁾

Op dezelfde wijze gaf de Heere last aan den Profeet der laatste dagen den negenden Februari 1831, in de tegenwoordigheid van twaalf ouderlingen der Kerk. De Heere zeide in deze openbaring: „En al wie ook ziek zijn onder u, en het geloof niet hebben genezen te worden, doch gelooven, zullen met alle teederheid verzorgd worden, met kruiden en gepast voedsel, en dat niet door de hand van eenen vijand. En de ouderlingen der Kerk, twee of meer, zullen geroepen worden, en zullen voor hen bidden en in Mijnen naam de handen op hen leggen; en indien zij sterven, zoo sterven zij in Mij, en indien zij leven, zoo leven zij in Mij.”³⁾ Vandaar is het de gewoonte in de Kerk om voor de zieken te bidden en hun te bedienen, te zalven met olie en de handen op te leggen in geloof; en vele duizenden getuigen dat de belofte des Heeren rijkelijk vervuld is in deze moderne eeuw.

Aldus, door de organisatie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, werden de uiterlijke verordeningen van het Evangelie — lang geleden verloren door den grooten afval — hersteld ten zegen en zaligheid der menschenkinderen.

(Wordt vervolgd.)

1) Leer en Verbonden 27: 1-4.

2) Jacobus 5: 14, 15.

3) Leer en Verbonden 42: 43.

TOESPRAAK VAN BISSCHOP DAVID A. SMITH,

gehouden op 7 October 1923, tijdens de
halfjaarlijksche Conferentie te Salt Lake.

(Vervolg.)

Ik wil tot u zeggen, voornamelijk tot mijn broederen, dat het voor ons soms juist zoo belangrijk is in onze priesterschapvergaderingen onze lokale zaken te bespreken, hetgeen wij planten zullen en de beste manier om te produceeren en te verkoopen, als het is dat wij dingen bespreken, die alleen op ons geestelijk welzijn betrekking hebben. In alles moeten wij geleid worden door gebed, geloof en werken, bedenkende de geboden van den Heere aan Nephi, als gevonden wordt in III Nephi 18: 15—25.

„Voorwaar, voorwaar, ik zeg u: Gij moet steeds waken en bidden, opdat gij niet door den duivel verzocht en door hem gevangen genomen wordt.

Evenals ik onder u gebeden heb, alzoo zult gij in mijne Kerk bidden onder mijn volk, dat bekeerd en in mijnen naam gedoopt is. Ziet, ik ben het licht; ik ben een voorbeeld voor u.

Het geschiedde toen Jezus deze woorden tot zijn discipelen gezegd had, dat hij zich wederom tot de schare keerde, en tot hen zeide:

Ziet, voorwaar, voorwaar, ik zeg u, gij moet steeds waken en bidden, opdat gij niet in verzoeking valt; want Satan verlangt u te bezitten, opdat hij u als de tarwe moge ziften.

Daarom moet gij altijd tot den Vader in mijnen naam bidden.

Wat gij ook den Vader in mijnen naam zult vragen, hetwelk recht is, geloovende dat gij zult ontvangen, zal aan u gegeven worden.

Bidt tot den Vader in uwe huisgezinnen te allen tijde in mijnen naam, opdat uwe vrouwen en uwe kinderen gezegend mogen worden.

Ziet, gij zult dikwijls tezamen vergaderen, en zult niemand verbieden tot u te komen, wanneer gij tezamen vergadert, maar hen laten komen en hen niet verhinderen.

Doch gij zult voor hen bidden en hen niet uitwerpen; en indien het zoo zij, dat zij dikwerf tot u komen, zult gij in mijnen naam tot den Vader voor hen bidden.

Houdt daarom uw licht op, opdat het de wereld beschijne. Ziet, ik ben het licht, dat gij zult ophouden, — datgene wat gij mij hebt zien doen. Gij ziet dat ik tot den Vader gebeden heb en gij zijt er allen getuigen van geweest.

Gij ziet dat ik geboden heb dat niemand zoude weggaan, maar liever geboden dat gij tot mij zoudt komen, opdat gij moogt ge-

voelen en zien; alzoo zult gij aan de wereld doen, en al wie dat gebod breekt, laat zich toe in verzoeking gebracht te worden”.

De Heere heeft ons in Zijn wijsheid een gebod gegeven, dat een gids voor ons is. III Nephi 18: 28-30.

„Nu, ziet, dit is het gebod hetwelk ik aan u geef, namelijk dat gij wetende niemand zult toestaan onwaardiglijk van mijn vleesch en bloed te gebruiken, wanneer gij het zult bedienen;

Want, zoo wie onwaardiglijk mijn vleesch en bloed eet en drinkt, eet en drinkt de verdoemenis tot zijne ziel; daarom, zoo gij weet dat een mensch onwaardig is om mijn vleesch en bloed te nuttigen, zult gij hem verhinderen.

Niettemin, gij zult hem niet uit uw midden uitwerpen, maar hem onderwijzen en voor hem in mijnen naam tot den Vader bidden; en indien hij zich bekeert en in mijnen naam gedoopt wordt, zult gij hem ontvangen en hem van mijn vleesch en bloed bedienen.”

Gisteren vertelde een onzer bisschoppen ons in dit gebouw, wat in zijn Ward gedaan wordt met betrekking tot het onderwijzen van jongelingen, die het lagere Priesterschap bezitten, op welke manier zij op kerkelijk gebied werkzaam kunnen zijn. Jongelingen, die het lagere Priesterschap bezitten, zijn gewoonlijk van een leeftijd wanneer zij voornamelijk door waarneming leeren. Denkt eens welke uitwerking dit op deze jongemannen hebben zal, die pas hun bediening in de Kerk aanvangen, als zij weten dat niemand van het avondmaal gebruik mag maken, tenzij zij rein van handel en wandel zijn, wanneer wij deze lastgeving ongehoorzaam zijn; laat ons vaak van het avondmaal gebruik maken en opnieuw getuigen, dat wij gewillig zijn den naam des Heeren op ons te nemen en Zijne geboden te onderhouden.

Ik zie dat mijn tijd verstreken is. Ik bid, dat wanneer wij naar onze woningen gaan, wij niet zullen gevoelen dat het voor ons voldoende is alleen op geestelijk gebied werkzaam te zijn, maar dat het ook noodig is met ons in het dagelijksche leven zulke geestelijke leiding te hebben en den gulden regel in alles wat wij doen tot maatstaf te nemen. In de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn wij één groot gezin, en om de beloofde zegeningen te ontvangen, moeten wij dat feit niet vergeten en de woorden van den Zaligmaker herinneren: „Bidt zonder ophouden, opdat gij niet in verzoeking komt”, want niemand kan bidden zooals God wil dat hij bidden zal, met een geest van vijandschap of zelfzucht in zijn ziel.

God geve dat wij door onze pogingen om Hem te dienen, blijk geven dat wij waardig zijn Zijne zegeningen te ontvangen, hetgeen ik bid in den naam van Jezus Christus. Amen.

(Utah-Nederlander.)

Allen naar de Rotterdamsche Conferentie op Zondag 22 Juni!

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Andante *ten.* *Voorspel.* LEROY J. ROBERTSON.

AVONDMAALVERS VOOR JULI 1924.
(Heilige Lofzangen: Lied 89: 2.)

Bewondrend heb ik overwogen,
Hoe Uwe liefde ons heeft bedacht;
Hoe groot is wel Uw mededoogen,
Dat U aan 't kruishout heeft gebracht.
O, geef van Uwe stervens-smart
Thans nieuwen indruk in mijn hart.

Naspel.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR JULI 1924.
(Leer en Verbonden, Afdeling 41: 5).

„Die Mijne wet ontvangt en haar doet, die is Mijn discipel; en die zegt dat hij haar ontvangt en haar niet doet, die is Mijn discipel niet.”

Verslag van de Arnhemsche Conferentie.

De Arnhemsche conferentie werd 17 en 18 Mei gehouden. Zaterdagavond werd de vergadering geopend door het zingen van lied 1. Gebeden door R. J. Austin van Deventer. Voortgezet door het zingen van lied 48. Ouderlingen M. Groen, conferentie-president van Arnhem, L. T. Ostler van Apeldoorn, en P. C. Call van Delft, bespraken de verantwoordelijkheid van de leden der Kerk, gehoorzaamheid en het verschil tusschen de leerstellingen van God en die der menschen. In deze vergadering werden 8 leden, welke alreeds den waterdoop hadden ondergaan, als leden der Kerk bevestigd. Geëindigd werd door het zingen van lied 101, waarna ouderling L. H. Crockett van Apeldoorn eindigde door dankzegging.

Zondagmorgen werd lied 68 gezongen en gebeden door ouderling Arie van Tussenbroek van Arnhem. Lied 2 werd daarna gezongen. Ouderlingen M. Groen, de leider dezer conferentie, R. J. Cameron, conferentie-president van Groningen en J. Noorlander, conferentie-president van Amsterdam, behandelden de noodzakelijkheid van geloof en werken, afval en herstelling, het Licht der wereld en den vrijen wil van den mensch. Als tusschenzang werd lied 179 en als slotzang lied 170 gezongen. Dankzegging door ouderling D. E. Swensen van Arnhem.

De vergaderden zongen lied 38 als openingslied in de namiddagvergadering en ouderling J. D. Springer van Utrecht, vroeg een zegen. Lied 48 werd nu gezongen. De autoriteiten der Kerk werden nu als gewoonlijk voorgesteld en op de gebruikelijke wijze ondersteund. Eenige kinderen werden alzoo in deze vergadering ingezegend. Ouderlingen C. O. Spencer van Gouda, J. Visser van Rotterdam en de president der zending, Charles S. Hyde, toonden de gevolgen van gehoorzaamheid aan Gods geboden, aan. Tot slot werd lied 130 gezongen en ouderling H. Johnson van Amsterdam sprak het dankgebed uit.

Zondagavond 7 uur werd lied 127 door de aanwezigen gezongen en door ouderling E. W. Taylor van Arnhem gebeden. Lied 103 werd nu aangeheven, waarna door ouderlingen J. J. de Brij, conferentie-president van Rotterdam, C. Zappey, ass.-redacteur van „De Ster” en Charles S. Hyde, president der Nederlandsche Zending, de tijd werd ingenomen. De eerste beginselen en de verdere geboden van God werden besproken en president Hyde verklaarde met duidelijke voorbeelden den afval, die onder de menschen kinderen plaats heeft gevonden. Lied 44 werd gezongen en ouderling K. M. Cannon van Rotterdam eindigde deze welgeslaagde conferentie door gebed.

Wij verwachten U in de Groote Doelezaal, Zondag 22 Juni a.s.

**PROGRAMMA VAN KLASWERK VOOR DE
AMBTENAREN- EN AMBTENARESSENVERGADERING
op Donderdagavond 19 Juni 1924.**

KLAS VOOR HET PRIESTERSCHAP

onder de leiding van ouderling Zappey.

1. Het Priesterschap — Het volmaakte plan van dienstbaarheid. 15 Minuten — President Robert J. Cameron.
2. Huisbezoek — Demonstratie van de geschiktste leerwijze. Onder de leiding van ouderling C. Zappey.
3. Discussie.

KLAS VOOR DE ZUSTERS-HULPVEREENIGING

onder de leiding van President Martinus Groen.

1. Doel van de lessen en de denkwijze, welke de zusters omtrent deze zoude hebben — Hoe het ledenaantal vergroot kan worden. 20 Minuten — Ouderling John Borger.
2. Hoe de tijd van werk-vergaderingen te besteden, om nutteloos gesprek, of een discussie van onderwerpen, welke geen verbinding hebben met het werk van de Zusters-Hulpvereeniging, te vervangen. 15 Minuten — Ouderling Wm. Dalebout.
3. Discussie.

ZONDAGSSCHOOL EN JONGELIEDENKLAS

onder de leiding van President Hyde.

1. De zending van de Zondagsschool en de Jongelieden-Vereeniging. 10 Minuten — President J. J. de Brij.
2. Het ontwikkelings-proces, hetwelk gevolgd moet worden in het gereed maken van een les voor onderricht. President Hyde.

Het onderwerp, hetwelk in deze klas behandeld zal worden, is Gebed. Iedereen wordt beleefd verzocht om over dit onderwerp te denken, en tot de klas te komen, bereid om deel te nemen in de discussie.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst ouderlingen: Adriaan Stam, Joseph Weston, John D. Kooyman en Hendrik Poelman.

Belangrijke Mededeeling aan Zendingen en Leden.

ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE.

De grootste Rotterdamsche conferentie, die immer in Nederland gehouden is, zal 19, 20, 21 en 22 Juni plaats vinden.

Donderdag 19 Juni des avonds 8 uur, een belangrijke ambtenaren- en ambtenaressenvergadering. Gaarne zagen wij dien avond alle ambtenaren en ambtenaressen van de Rotterdamsche Conferentie tegenwoordig. Na het zingen en gebed zullen de aanwezigen in klassen verdeeld worden en alle werkzaamheden van het Priesterschap, Zondagsschool, Zusters-hulpvereeniging, Jongelieden-vereeniging, enz., enz., afzonderlijk besproken worden.

Vrijdag 20 Juni des avonds 8 uur, groote openbare vergadering.

Zaterdag 21 Juni des avonds 8 uur, groote openbare vergadering.

Al deze vergaderingen zullen in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15a, gehouden worden.

ZONDAG 22 JUNI, GROOTE OPENBARE VERGADERING IN DE GROOTE DOELEZAAL, INGANG COOLSINGEL, DES MORGENS 10 UUR EN DES AVONDS 7 UUR.

Zondagnamiddag 2 uur, een vergadering voor de leden der Kerk in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15a.

ZENDELINGENVERGADERING ZATERDAG 21 JUNI DES MORGENS 9 UUR, ZAAL „EXCELSIOR”.

ALLE ZENDELINGEN WORDEN VERWACHT TEGENWOORDIG TE ZIJN.

APOSTEL DAVID O. MCKAY, OUDERLING F. TADJE, PRESIDENT VAN DE ZWITSERSCHE EN DUITSCHE ZENDING, WELKE ALZOO EEN ZENDING IN HOLLAND HEEFT VERVULD, EN VELE ANDEREN ZULLEN DEZE CONFERENTIE BIJWONEN.

Komt allen naar deze conferentie en neemt deel aan het groote geestelijke feest!

ALLEN NAAR ROTTERDAM ZONDAG 22 JUNI! BRENGT UWE VRIENDEN MEDE!!!

CHAS. S. HYDE.

Attentie.

Er zullen geen vergaderingen in de vertakkingen van de Rotterdamsche conferentie gehouden worden gedurende de conferentie, daar allen verwacht worden in Rotterdam op Zondag 22 Juni.

J. J. DE BRIJ,
Conferentie-President.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

De stelling der Mormoonsche Kerk.

Alvorens zijn oorsprong en geschiedenis te geven, is het wellicht goed even de stelling te verklaren, die het Mormonisme in de godsdienstwereld inneemt.

Beter dan menig geleerd betoog brengt soms een schriftelijk duel de sterkte of onhoudbaarheid eener stelling uit. De daarbij vallende slagen leggen veelal de geschilswortels goed bloot. Zulk een duel had in de jaren 1910—'12 plaats tusschen de Gereformeerden en de Roomschen. In October 1910 hield dr. H. H. Kuyper een rede bij de overdracht van het rectoraat aan de Vrije Universiteit: „Het zedelijk karakter der Reformatie gehandhaafd tegenover Rome”. In de lijvige brochure, waarin die rede later in druk verscheen, werd opgemerkt dat de strijd, dien Rome tegen het Protestantisme voert, zich in onzen tijd in hoofdzaak naar het gebied der geschiedenis verplaatst heeft. De dogmatische controvers hield allengs op; over de kerkrechterlijke geschilpunten wordt nauwelijks meer gesproken, maar des te feller woedt de kamp op het slagveld der historie, waar Roomsche polemië nieuwe lauweren te winnen poogt, door aan het Protestantisme het stigma op het voorhoofd te drukken, dat het „in ongerechtigheid is geboren”.

Het was daarom, dat dr. Kuyper een pleidooi hield, dat o.a. het karakter der reformatoren verdedigde. Hij trachtte hen zoo schoon te wasschen als hij maar kon, doch gaf toe dat zij geen heiligen waren. Dat zij heiligen waren was, volgens dr. Kuyper, ook volstrekt niet noodig. Want, zoo vraagt hij, is daarom den Katholiek zijne leer minder heilig, omdat Petrus en Paulus beiden misdaan hebben en waren de levens van sommige Pausen wel zoo geheel zonder smet? Lees dan Pastor, den geschiedschrijver der Pausen aan het einde der middeleeuwen maar eens na!

Hierop werd door de Roomsche „Tijd” geantwoord in een hoofdartikel en dat antwoord is een uitstekend hulpmiddel om der Mormonen standpunt te verduidelijken. (Ik spatieer, K.):

„Dr. Kuyper veroorlove ons hier te wijzen op een enorm verschil. Waren de reformatoren geen heiligen en misten zij daardoor een der motiva credibilitatis (let wel, wij zeggen niet motiva fidei), dan verschilden zij toch nog van Petrus en Paulus en van welken Paus ook, omdat zij (de reformatoren) hunne goddelijke zending niet konden bewijzen.

„Hadden zij die kunnen bewijzen, ja, dan zou hun persoonlijk leven misschien weinig afdoen. Zij waren dan looden buizen der Waarheid geweest, terwijl anderen van zilver of goud waren. Maar daar zit de groote knoop niet. De groote knoop is eigenlijk: waar haalden zij hunne zending vandaan? Wie gaf hun gezag, om de Kerk hunner dagen op eigen hand, van anderen af te hervormen?

„Aangenomen (niet toegegeven) dat de beginselen der Hervorming zuiver en heilig waren; dat het karakter der personen, die ze leidden, onberispelijk genoemd mocht worden; dat de vrucht die ze voortbracht heerlijk en overvloedig was; voor de Hervorming zegt dat alles niets, zoolang niet bewezen wordt, dat zij, die ze in het leven riepen, gezondenen waren van God, die ons met de bewijzen in de hand tegemoet treden en zeggen: Zie hier onze zending, wij komen namens God, die zich aan ons geopenbaard heeft. Nu, dat bewijs zijn wij altijd nog wachtende.” (De Tijd, 11 Maart 1912).

Dáár is, zegt de Mormoon, het onhoudbare van het Protestantisme als geautoriseerde kerk, als goddelijke organisatie. Was de Roomsch-Katholieke kerk de Kerk van Christus, dan was het ongerijmd met haar te breken, want dat was vaarwel zeggen aan het goddelijke gezag. Was zij het niet, dan miste Rome reeds de noodige bevoegdheid. Nieuwe openbaring van den hemel en priesterschapsherstelling worden niet beweerd. Geen wonder, redeneert de Mormoon verder, dat een Multatuli het protestantismus ongerijmder vond dan de leer der katholieken:

„Een keten is niet sterker dan z'n zwakste schakel. Wie dus ketens gebruiken wil, moet met de schakels, waaruit deze bestaan, voorzichtig omgaan. Dit nu doen de protestanten niet. Zij vijlen gedurig hier-en-daar iets weg, en toch willen ze blijven beweren dat de samenhang behouden bleef. Dit is te veel verlangd.” (Ideeën No. 797).

Hier nu treden de discipelen der Mormoonsche Kerk naar voren en zeggen precies, wat de op gezag bogende moederkerk zoo insisterend haar ontrouwe dochter afvergt:

Zie hier onze zending! Wij komen namens God, die zich aan ons geopenbaard heeft! Noch de oude kerk — zij die Roomsch of Grieksch — noch de Gereformeerde heeft hemelsch gezag. De Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche Heiligen is De Kerk — Christus' Kerk — hersteld! Dat is ons beweren, ons getuigenis! De Mormoonsche Kerk is noch Roomsch, noch Grieksch, noch Protestantsch:

„Zij is zelf de ware Christelijke Kerk, door Christus-zelf opnieuw opgericht. Hij vestigde haar in de negentiende eeuw. Zij is Zijne Kerk. Het is met haar door de tegenwoordigheid en kracht

des Heiligen Geestes en Hij dient haar door Zijne dienstknechten, die Hij benoemd heeft. Zij behoort tot geen andere organisatie. Zij staat *sui generis*". (De Ster, 1903, bl. 152).

En deze Laterdaagsche heiligen treden u met de bewijzen in de hand tegemoet. Het Boek van Mormon, zeggen zij, blijft — in weerwil van allerlei „verklaringen” — een ongeschonden getuigenis van de goddelijkheid der Mormoonsche Kerk. Al die aanvallen bleken monnikenwerk. De naam van den modernen Profeet, Joseph Smith, bleef ongekrenkt voor den eerlijken waarheidszoeker, trots tallooze schennende verdachtmakingen. De wording en opkomst der Laterdaagsche Kerk, in spijt van de bitterste vervolgingen, is een onweerlegbaar getuigenis van hemelsche voorlichting en goddelijke leiding. Moderne openbaring, goddelijk gezag, herstelde kerkorganisatie; ziedaar wat de Mormonen aan te bieden hebben aan de Roomsche- en Grieksch-Katholiek, aan modern en orthodox Protestant, aan Jood en niet-Jood. Zij zeggen het niet met hoogmoed, maar met diepe erkentelijkheid voor het hun toevertrouwde; niet smalend op Rome en Protestantisme, of welk ander „isme” ook, maar dankbaar-blijde dat zij Gods gouden waarheid mogen mededeelen „totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods.”

Dat is de stelling der Mormoonsche Kerk. En dat zij ondanks die schijnbaar-zelfgenoegzame houding niet benepen, maar integendeel heel breed van opvatting is, zal uit handelingen en leer voldoende blijken. In het Boek van Mormon staat de volgende onbekrompen verklaring:

„Want ziet, de Heere geeft aan alle natiën van hun eigen natie en taal, om zijn woord te onderwijzen; ja, in zijne wijsheid alles wat hij noodig acht dat zij zouden hebben.” (Alma 29: 8.)

Geesten als Confusius, Zoroaster, Gautama leveren — elk hunner aan zijn eigen volk — die mate der waarheid af, die de Alwijze Uitdeeler goedvindt:

„Waarom Socrates, Confusius,
Zoroaster en Gautama?
Waarom niet alléén de Christus?
Dit is 't antwoord van de Waarheid:
Trapsgewijs des Meesters leering,
Opdat kwistige overvloeïing
Niet met sneller oordeel kome
Voor zielskoelheid of verwerping.
Melk, geen vleesch, voor kindermonden,
Geestelijke zuigelingen,
Schoon verstandelijke reuzen,
Ongeschikt voor 't krachtig voedsel
Van de machtiger gezanten.”

(Love and Light, p.p. 74, 75).

Dit is van Orson F. Whitney, een der Twaalf van vandaag. Diezelfde schrijver zegt elders:

„Ga voort, waarde Christenbroeder! Bouw zooveel hospitalen en sticht zoovele zendingen als ge maar wilt. Spreid de blijde boodschap over de wereld en laat des Heilands naam weerklinken van pool tot pool. Gij kunt, wat ons aangaat, den faam van Jezus Christus niet te ver, noch te wijd uitschallen.” (S a t u r d a y N i g h t T h o u g h t s, bl. 79.)

Joseph Smith schreef zelf:

„Dikwijls wordt mij gevraagd: waarin verschilt ge van anderen in uw godsdienstige inzichten? In werkelijkheid en essentie verschillen wij niet zoozeer in onze godsdienstige inzichten, dat wij niet allen één beginsel van liefde indrinken konden. Een der grootste grondbeginselen van het „Mormonisme” is, waarheid te ontvangen, onverschillig waar vandaan ook.

„..... Zoo een bedreven handwerksman, gebruik makende van smeedhitte, borax, aluin etc. bezigt en erin slaagt ijzer of staal volmaakter saam te wellen dan andere handwerkslieden, verdient hij dan geen lof? En zoo ik, door de beginselen der waarheid, erin slaag menschen van allerlei richtingen in de banden der liefde te vereenigen, zal ik dan niet een goed doel bereikt hebben?

„..... Ik zal niet trachten anderen te dwingen, te gelooven zooals ik geloof, dan alleen met de kracht der rede, want de waarheid zal zich haar eigen weg banen. Geloofst gij in Jezus Christus en het Evangelie der zaligheid, dat hij openbaarde? Ik ook. De Christenen dienden op te houden met krakeelen en twisten, en moesten de beginselen van eenheid en vriendschap aankweken in hun midden; en dat zullen zij doen vóórdát het millennium ingeluid kan worden en Christus Zijn Koninkrijk aanvaardt.” (H i s t o r y o f t h e C h u r c h, Vol. V, p. 499.) (Wordt vervolgd.)

Het scheiden van de wegen.

Wegens gebrek aan plaatsruimte zal het slot van „Het scheiden van de wegen” in „De Ster” van 1 Juli gevonden kunnen worden.

INHOUD.

De herstelling van het Evangelie blz. 177	Programma van Klaaswerk 187
Toespraak van Bisschop David A. Smith 183	Aangekomen 187
Zondagschoolwerk 185	Rotterdamsche Conferentie 188
Verslag van de Arnh. Conf. 186	Het ware Mormonisme 189
	Het scheiden van de wegen 192

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.